

Tvoj pogled prodire (kroz moje ruke)

Stolnik, Lucija

Undergraduate thesis / Završni rad

2024

Degree Grantor / Ustanova koja je dodijelila akademski / stručni stupanj: **University of Zagreb, Academy of Fine Arts / Sveučilište u Zagrebu, Akademija likovnih umjetnosti**

Permanent link / Trajna poveznica: <https://um.nsk.hr/um:nbn:hr:215:271694>

Rights / Prava: [In copyright](#)/[Zaštićeno autorskim pravom.](#)

Download date / Datum preuzimanja: **2025-01-15**

Repository / Repozitorij:

[Repository of the Academy of Fine Arts in Zagreb](#)

Sveučilište u Zagrebu
Akademija likovnih umjetnosti
Odsjek za animirani film i nove medije

Lucija Stolnik
TVOJ POGLED PRODIRE (KROZ MOJE RUKE)

Mentor: prof. art. Ivan Slipčević

Završni rad
Zagreb, 2023./2024.

Završni rad po imenu „Tvoj pogled prodire (kroz moje ruke)“ sastoji se od dva eksperimentalna video uratka. Materijal svrstan u vide-e napravljen je tehnikom stop-motion animacije, odnosno ručnim pomjeranjem objekata u kadru. Video uradci snimljeni su fotoaparatom Canon EOS R10.

Razmišljajući o postavu završnoga rada na Likovnoj akademiji, odlučila sam koristiti dva ekrana. Uz misao da postav treba davati izgled nadzornih tijela, lijevi ekran, okrenut okomito, prikazuje kadrove sagorijevanja cigarete, dok desni ekran, okrenut vodoravno, prikazuje kadrove razbijanja staklene čaše. Tehnikom snimanja kadar-po-kadar pokušala sam stvoriti iluziju pokreta, oživjeti snimljene predmete te im dati osobnosti čovjeka. Kroz prva razmišljanja i razradu, u snimljenim kadrovima se trebao nalaziti čovjek, odnosno ljudska figura, koja bi svojim gestama utjelovila neugodnost prilikom tuđeg nadgledanja. Završna ideja osvanula je kao zamisao prikazivanja emocije kroz oživljavanje svakidašnjih uporabnih predmeta. Pri snimanju, odlučila sam se za korištenje predmeta koje možemo pronaći u svojim domovima. Uz snimanje istih, proganjala me misao o predmetima koje koristimo da bismo smanjili osjećaj anksioznosti i svojevrsnog unutarnjeg nemira pri komunikaciji sa subjektom. U odabiru predmeta koji su snimani, najveću inspiraciju sam crpila čitajući djelo Frantza Fanona iz 1952. godine pod nazivom „Black Skins White Masks“.

Citat: „*The body is surrounded by an atmosphere of certain uncertainty. I know that if I want to smoke, I shall have to reach out my right arm and take the pack of cigarettes lying at the other end of the table. The matches however, are in the drawer on the left and I shall have to lean back slightly. And all these movements are made not out of habit but out of implicit knowledge.*“¹

Prvi snimljeni kadrovi prikazuju cigaretu kao personificirani predmet. Upravo ona, svojim teškim i sporim kretnjama sagorijevanja, gledatelju daje osjećaj patnje, u vremenu koji beskonačno dugo traje. Ona je ujedno i predmet koji se može držati, gristi, vrtjeti po prstima ruke, gledati, konstantno paliti, ostaviti da izgori, prebacivati po pepeljari, otresati, lomiti... Cigareta kao takva, u prenesenom značenju preuzima i apsorbira svu energiju i osjećaje osobe koja ju je jednostavno odlučila izvaditi iz kutije u kriznom trenutku. Drugi snimljeni kadrovi

¹ Fanon, Frantz, Black Skins White Masks, Translated by Charles Lam Markmann, The Fact of Blackness, str. 83.

prikazuju staklenu čašu. Staklo kao materijal je pogodan za skretanje pozornosti; kroz njega stalnim pogledavanjem možemo vidjeti koliko tekućine se nalazi unutar čaše te ujedno predstavlja predmet koji je u skoro svakoj situaciji negdje pokraj nas ili ispred nas. Čaša može poslužiti kao predmet okupacije i zanimacije; vrtnja, naginjanje te pomicanje s jednoga mjesta na drugi. Možemo si postaviti pitanja poput: „Da li subjekta zanima gdje ostavljamo čašu dok pričamo sa njime?“, „Da li je uopće potrebno koristiti čašu i piti iz nje za vrijeme komuniciranja?“, „Što ako se čaša razbije?“. Staklo je materijal koji lako puca pod padom, lomi se na tisuće komadića te time stvara dodatan strah, tjeskobu i nelagodu onome koji ju je ispustio iz ruke. Gledanje njenog pada i prosipanje na sitne leteće komadiće, staklena čaša kao da želi dodatno osramotiti već nepoželjnu situaciju u kojoj se pojedinac nalazi. Pritom zamišljam mrske poglede koji prodiru prostoriju odmjeravajući sitne dijelove stakla.

Navedeni eksperimentalni video uradci snimljeni su bez određenog vremenskog trajanja. Montažom ponavljanja, tzv. *loop*, htjela sam interpretirati i vizualizirati stanje uma pod određenim pritiskom. Takvo stanje ne možemo precizno kontrolirati te samim time nema ograničeno vremensko trajanje, već se iznova vrti, kruži i proganja subjekta kroz određeni period tokom dana. Namjerna kratkoća snimljenih kadrova trebala je potaknuti gledatelja da poprimi osjećaj pretjeranog razmišljanja. Prikazuje vizualizaciju misli koje svojevrsno preispituju same sebe, misli koji se zapliću i vrte u krug. Susretanje sa upravo takvim mislima implicira strah, osjećaj subjektivne dominacije, neugodnost nadgledanja te na kraju sram.

Ovim radom pokušala sam vizualizirati gledanje sebe same iz prvog lica u trećem licu. Rad me potaknuo na razmišljanje o pogledu kao samoobrani, preispitivanju samouvjerenosti i ranjivosti. Govori o pogledu kao alatu koji se svakodnevno primjenjuje bez razmišljanja. Rad je također svojevrsna usporedba nevidljivost i pretjerane vidljivosti; iščekivanje tuđeg pogleda te promatranje vlastitih pokreta. Nadgledanjem masa postaje pojedinac, geste postaju neprirodne, tijelom počinje upravljati druga osoba.

Fotografije završnoga rada:

1. Kadar iz prvog videa

2. Kadar iz prvog videa

3. Kadar iz drugog videa

4. Kadar iz drugog videa

5. Postav završnog rada u prostoru